

ISBN 978 90 00 38545 4
ISBN 978 90 00 38546 1 (e-book)
NUR 282

© 2022 Van Holkema & Warendorf
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.jannekeschotveld.nl
www.marjameijer.nl
www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Janneke Schotveld
Illustraties: Marja Meijer
Vormgeving: Petra Gerritsen, Spletters.nl

'Apenstaarten!' is eerder verschenen in *De kikkerbiljetjes van de koning en andere sprookjes* (2018).
'De boskinderen' is eerder verschenen in *Kom mee naar buiten* (2022).

Inhoud

- De heks zonder achternaam · 7
- De ijscoman · 17
- Apenstaarten! · 25
- Sneeuwballengevecht · 35
- Adiba is ziek · 43
- De boskinderen · 55
- Mevrouw De Grote · 69

De heks zonder achternaam

BOVEN IN DE GROTE EIK op het marktplein woonde de oude heks Adiba. De meeste heksen zijn tegenwoordig zo'n beetje uitgestorven of gevlucht naar meer afgelegen gebieden, maar Adiba was daarop een uitzondering. Ze was niet uitgestorven én ze leefde gewoon tussen de mensen. Al zolang iedereen zich kon herinneren woonde de heks in een verlaten ooievaarsnest in de top van de boom, midden in het stadje. Sommige bezoekers dachten dat ze geen heks maar een vreemde vogel was, en dat was wel begrijpelijk. Haar haren piekten alle kanten op,

als veren van een verwaaide kip. Haar neus was zo scherp als een snavel en haar spillebeentjes waren zo rank als reigerpootjes. Adiba was al minstens honderdtachtig jaar oud. Haar botten kraakten en haar rimpels waren talrijk, maar haar hersens waren nog zo soepel en speels als die van een jong poesje. De oude heks lag 's nachts – en soms ook overdag – onder een dikke stapel gekleurde dekens te slapen. Ze snurkte zo luid dat de takken ervan trilden, maar op een enkel koolmeesje na had niemand daar last van.

OP EEN HEEL GEWONE OCHTEND

in maart werd Adiba vroeg wakker. Haar puntneusje stak nét boven de dekens uit, nog met haar ogen dicht snuffelde ze ermee in de lucht. 'Alle vogelbotjes nog aan toe, het is lente!'

Ze gooide de dekens van zich af, rekte zich uit en slaakte een voorjaarskreet. Daarna nam ze eindelijk weer eens een bad in de fontein op het plein. Daar was het maandenlang te koud voor geweest, dus het was hard nodig.

De mensen die op dit uur al wakker waren, glimlachten bij het zien van de poedelnaakte heks in de fontein. Ze waste haar oksels en haar haren en zong dansend en springend een vrolijk heksenlied over de lente. Niemand keek er echt van op, want Adiba hoorde immers al sinds jaar en dag bij het stadje.

Maar juist reed ook de kersverse, gloednieuwe, pas aangestelde burgemeester langs op haar elektrische fiets en ook die zag de blote oude heks plonzen in de fontein. 'Dit kan toch eigenlijk niet,' mompelde ze. 'Zo'n vieze oude heks in ons keurige stadje...'

En later die morgen herhaalde ze precies dezelfde zin nog eens, maar dan in het bijzijn van alle belangrijke mensen op de wekelijkse maandagochtendvergadering. 'Dit kan toch eigenlijk niet, zo'n vieze oude heks in ons keurige stadje!' foeterde de burgemeester.

'Och, we weten niet beter,' zei een wethouder. 'Ze woonde er al toen de oma van mijn oma nog niet eens was geboren.'

'En met heksen kun je beter niet spotten,' waarschuwde een ander. 'Ze is dan wel oud, maar ze kan nog flink toveren.'

'Ze hoort bij ons,' vond zelfs de politiecommissaris.

'Het is geen gezicht,' bleef de burgemeester bij haar standpunt. 'Dit gaat natuurlijk een keer mis, ook al gaat het nog zo lang goed. En wat zullen de mensen dan zeggen?' Ze keek de kring belangrijke personen rond. Die bleven stil.

'Dat het de schuld van de burgemeester is, natuurlijk! Die toestaat dat er een oude heks in een boom woont en er zomaar op los tovert. Niks hoor, ik ga haar vandaag nog vertellen dat ze maar een andere boom moet zoeken, buiten de stad.'

NA DE VERGADERING fietste de burgemeester zelfverzekerd het marktplein op. Het was haar eerste burgemeesterspost en ze was vol goede moed. Ze bleef eerst even van een afstandje staan kijken. Die hele boom was eigenlijk bespottelijk. Zo oud en zo uitgewaaierd met die lange takken die nooit gesnoeid werden. Als die eens zou omvallen, had je helemaal de poppen aan het dansen. Misschien moest de hele boom maar weg, bedacht de burgemeester, dan zou ze er een fris jong boompje voor in de plaats laten zetten, met van die palen aan de zijkant ter versteviging. Te klein om een heks te herbergen, helaas. Ja, zo zou ze het aanpakken. Kordaat vervolgde ze haar weg. Bij de eik aangekomen parkeerde ze haar fiets en toen keek ze tussen de takken door omhoog. 'Eh... hallo?' Uit automatisme klopte de burgemeester een paar keer op de stam, alsof het de deur was.

'Present!' klonk het plotseling luid in haar oor. De oude heks landde met haar bezem vlak achter de burgemeester. Die slaakte van schrik een kreetje en probeerde dat meteen te verdoezelen door te doen alsof ze kuchte. 'Ahum, goedemorgen,' zei ze.

'Goedemorgen,' antwoordde Adiba.

'Ik kwam net terug van mijn dagelijkse rondje ochtendgymnastiek op de bezem. Kan ik u ergens mee helpen? Een drankje tegen jicht, reuma, wormen of wratten, wellicht?'

De burgemeester keek bedenkelijk.

Ja, ze had een paar wratten, maar dat ging die oude heks niks aan.

Bovendien vond ze het wel lekker om er 's avonds onder het tv-kijken een beetje aan te pulken.

'Nee, daar kom ik niet voor,' zei de burgemeester. 'Mevrouw, eh...?'

'Adiba,' zei de heks.

De burgemeester vond het geen pas geven om zo'n oude vrouw bij haar

voornaam te noemen. 'Hebt u geen achternaam?' vroeg ze.

De oude heks dacht na. 'Daar vraagt u me wat. Misschien wel ooit gehad, maar dan ben ik hem vergeten. Ik krijg toch nooit post, dus in de loop der tijd is mijn achternaam uit mijn geheugen gesleten. Maar ik zou eigenlijk best weer een achternaam willen hebben. Wat zou een mooie achternaam voor me zijn? Adiba de Jong? Nee, dat past niet bij een oude heks. Adiba de Eerste? Nee, te plechtig. En mijn moeder, overgrootmoeder en hun moeders heetten ook allemaal Adiba, dus de eerste ben ik zeker niet.' Ineens zweeg de oude heks. Ze leunde op haar bezem en keek treurig voor zich uit.

'Ik ben een heks zonder achternaam,' zei ze. 'Ik heb hem nooit gemist, maar nu ineens snap ik niet hoe ik al die jaren zonder achternaam heb geleefd. Misschien heb ik er wel nooit een gehad!'

MET TRANEN IN HAAR OGEN keek ze de burgemeester aan.

'Hoe heet u van uw achternaam, als ik vragen mag?'

'O ja, excuus, ik vergeet me helemaal voor te stellen. Ik ben mevrouw Van Dam, de nieuwe burgemeester van dit wonderschone stadje.'

'Mevrouw Van Dam, wat een prachtige achternaam hebt u. Kort, maar toch sjiek. Ik ben jaloers op u.'

'Och,' zei de burgemeester. 'Dat is toch nergens voor nodig.'

'Mevrouw Van Dam,' herhaalde Adiba weer en ze liet het extra plechtig klinken. 'U bent de nieuwe burgemeester, zei u? Wat is er met de oude gebeurd?'

'Die is met pensioen.'

'Ach ja, natuurlijk! Dat was ik even vergeten. Hij kwam me nog speciaal bedanken. Ik heb hem meerdere malen van zijn gordelroos afgeholpen, ziet u. Dat kreeg-ie van de stress. Past u op voor de stress, mevrouw Van Dam.'

'Dat zal ik doen, bedankt,' zei de burgemeester. 'Eh, ik wilde even met u praten over...'

'Van de Boom? Vindt u dat een mooie achternaam?' vroeg Adiba. 'Dat zou wel bij me passen, vindt u niet? Ik woon immers in een boom!' De oude heks keek de burgemeester hoopvol aan. 'Eh... ja, dat past misschien wel,' zei de burgemeester. Dit ging niet helemaal zoals ze het gepland had. Ze wilde dit stadje kort en kordaat besturen, zoals ze zichzelf ook al jaren kort en kordaat bestuurde. Maar hier viel gewoon niet tussen te komen!

'Adiba van de Boom,' mijmerde Adiba. 'Wel een beetje saai voor een heks, misschien. Of Adiba Eikenboom? Dat is iets specifieker en misschien ook wat sjieker.'

De oude heks keek hoopvol omhoog, ze kreeg er een beetje nekpijn van. De burgemeester was een flinke dame en Adiba kwam hooguit tot haar middel. 'Nee,' gaf ze zichzelf antwoord. 'Nee, Adiba Eikenboom klinkt nergens naar, ik weet niet waarom, ik voel het gewoon. Vindt u ook niet?'

De burgemeester kreeg geen tijd om antwoord te geven, want Adiba sloeg

zichzelf voor haar hoofd en ratelde alweer verder.

'Komt de burgemeester op bezoek, sta ik hier te raaskallen over de achternaam die ik niet heb.

Ik heb u niet eens een kopje thee aangeboden, wat ontzettend onbeleefd van me!'

De burgemeester keek onwillekeurig omhoog, naar dat enorme nest hoog in de boom. Hoe kon zo'n oud mensje daar toch wonen? En theezetten was natuurlijk helemaal onzin, want er zit heus geen keuken in een nest.

'Wacht hier, mevrouw Van Dam.

Niet weglopen, hoor, ik ben zo terug.' Adiba sprong op haar bezem en schoot tussen de takken door omhoog. Een paar vogeltjes vlogen beledigd op. Nee, een keukentje had de oude heks niet, maar ze had wel een jerrycan met water, die ze iedere avond bij de fontein vulde. En water in thee omtoveren is natuurlijk een peulenschil voor een heks. Gelukkig had ze twee kopjes

liggen. Van eentje was het oortje afgebroken, maar dat zou ze heel beleefd zelf nemen. Adiba zette de twee kopjes thee voor zich op de steel van haar bezem en vloog héél voorzichtig naar beneden.

Daar stapte de oude heks van de bezem af en liet hem in de lucht zweven, als een smal tafeltje tussen hen in. Vol verbazing keek de burgemeester toe. Ze wist wel dat dit dametje een heks was, maar het met eigen ogen zién is toch anders. 'Een stoel kan ik u helaas niet aanbieden, maar staan schijnt heel

gezond te zijn,' zei de oude heks.
'Wist u dat, mevrouw Van Dam?'
De burgemeester knikte, dat had ze inderdaad wel eens gehoord, ja. Al gaf ze zelf de voorkeur aan haar grote zachte burgemeestersstoel, waar ze zo heerlijk in kon wegzakken. 'Het is jasmijnthee, houdt u van jasmijnthee?' Adiba pakte het kopje met het kapotte oor voor zichzelf en gaf het andere aan de burgemeester. 'Ja, hoor,' zei de burgemeester. Al had ze veel liever gewoon zwarte thee, maar ze wilde de heks niet op voorhand al tegen zich in het harnas jagen. Ze kuchte. 'Luister...'
'Ik wist meteen dat het een bijzondere dag zou worden toen ik wakker werd vanmorgen,' onderbrak Adiba de burgemeester. 'Ik voelde de lente en toen kreeg ik ook nog bezoek! Weet u zeker dat u nergens last van heeft? Ik kan u helpen met allerlei kwalen. Er komen vaak mensen bij me, maar ik mag u natuurlijk niet vertellen wie en waarom, al bent u honderd keer de burgemeester, mevrouw Van Dam.'
'Dat spreekt vanzelf,' zei de burgemeester. Al had de oude heks net wel

verteld dat de vorige burgemeester gordelroos had en was ze stiknieuwsgierig wie er nog meer bij de boom had gestaan en waarmee. 'Schimmel, stinkvoeten, suikerzucht, pleinvrees, plasdrang, wratten, wormen, faalangst, vlieg angst en vloekverslaving, je kunt het zo gek niet verzinnen of mensen hebben er last van,' beantwoordde de oude heks de vraag van de burgemeester zonder dat ze hem had gesteld. 'En soms vraagt iemand wel eens of ik iemand anders in een trol wil veranderen, omdat ze bijvoorbeeld ruzie hebben. Nu ben ik daar heel goed in, trollen zijn mijn specialiteit, maar daar begin ik natuurlijk niet aan. Ik verander alleen mensen in een trol als ik daar zelf noodzaak toe zie, begrijpt u?' De oude heks keek de burgemeester vriendelijk maar nogal doordringend aan. 'Eh, ja,' zei de burgemeester. Ze nam de laatste slok uit haar kopje en zette het heel behoedzaam terug op de bezem die nog steeds tussen hen in zweefde. 'Wat wilde u nou eigenlijk vragen?'

vroeg Adiba opgewekt. 'Ik kakel steeds maar door u heen. Neem me niet kwalijk, het zal de lente zijn.'
De burgemeester aarzelde. Dat van die trol zat haar niet helemaal lekker. En ach, het had eigenlijk wel wat, zo'n oude heks in haar stadje. En zo veel kwaad kon het mensje bij nader inzien nou toch ook weer niet. En ze wist heus wel dat eikenbomen verschrikkelijk oud konden worden. De boom zag er trouwens rommelig, maar wel gezond uit, die hoefde voorlopig niet omgehakt te worden.
'Mevrouw Van Dam?' vroeg de oude heks.
'Ach,' zei de burgemeester. 'Niks bijzonders, ik kwam gewoon even kennismaken.'
'O, wat enig. Nou, het was me een genoeg.
'Ja, juist. Dan ga ik er nu maar weer vandoor. Een heel prettige dag verder mevrouw, eh... mevrouw.' De burgemeester stapte op haar fiets.
'Adiba, zegt u toch gewoon Adiba. Maar ik ga broeden op een achternaam, hoor. Zodra ik weet wat het wordt, kom ik het u vertellen, mevrouw Van Dam!'

Adiba bleef zwaaien tot de burgemeester uit het zicht was. Daarna vloog ze terug naar haar nest, schudde haar dekens even flink op en ging erbovenop liggen met haar spillebeentjes over de rand. Het lentezonnetje streek zachtjes over haar gerimpelde gezicht en de oude heks deed genietend haar ogen dicht. Ze glimlachte. Een lekker dutje, dat had ze wel verdiend.

